

OPERSONLIGHETENS LÅNGA TANKE

Min insikt handlar om betydelsen av oberördhet, oåtkomlighet, osårbarhet, likgiltighet för det oväsentliga, omedelbarhet, enkelhet och oberoende av andras tyckanden.

Jag mediterar på vad det betyder att icke vara centrum i sin cirkel. I den mån jag låter min personlighet stå i centrum, i samma mån måste allt verkligt och väsentligt träda tillbaka. Men i den mån den falska personligheten träder tillbaka, i samma mån kan arbetet, tjänandet och den opersonliga kärleken intaga den centrala platsen.

Opersonlighet betyder frihet från självmärkvärdighet, självupptagenhet, inbilskhet, självbedräglighet, självhärlighet, skryt, fanatism, fåfänga, begär efter erkännande, självhävdelse.

Opersonlighet är en av de tolv essentiala egenskaper som kausaljaget måste förvärva. Verklig opersonlighet är inte möjlig förrän jag förvärvat essentialmedvetenhet och ingått i enheten. Först den som är opersonlig vet vad verklig kärlek är. Det är en av paradoxerna på essentialstadiet liksom den så kallade gudomliga likgiltigheten. Vi får nöja oss med dessa antydningar och inse att vi inte kan förstå det i nuvarande tillstånd.

Före essentialstadiet finns risken att opersonlighet medför ansvarslöshet, avståndstagande och verklighetsflykt. De esoteriskt okunniga misstolkar ett ord som opersonlighet, emedan det som avses ligger utanför deras livserfarenhet. Långt innan aspiranten kan förvärva opersonlighet, måste han ha befriat sig från emotional attraktion och repulsion, gillande eller ogillande av någon i den esoteriska gruppen på samma utvecklingsstadium. Så snart tendens finns till personlig repulsion i något avseende, är kontakten med enheten avskuren. Så snart det finns tendens till personlig attraktion, upphör sakligheten, opersonliga inställningen, blir omdömet förfalskat. Emotionalitet är sentimentalitet, känslfullhet, okunnighetens förfalskning av alla livsvärden. Aspiranten är icke fri från dessa medvetenhetsyttringar. Han upplever dem alla men påverkas icke av dem. De har förlorat sin makt för honom. Allt sådant, som gör att aspiranten föredrar den ene framför den andre i gruppen, måste ersättas med gemensamhetsmedvetenheten och arbetet på gemensamma uppgifter.

I begreppet lag ingår oföränderlighet och opersonlighet såsom de två värdefullaste bestämningarna. Ju mer jag studerar livslagarna, desto mer kan jag därför förstå opersonlighetens nödvändighet. Till exempel visar mig skördelagen hur en opersonlig, absolut rättvisa råder i livet.

Liv i högre världar är intet själviskt drönareliv, ty ett sådant liv kan aldrig ge någon utveckling. Det högre livet är tvärtom ett självförglömmande opersonligt arbete under dygnets alla timmar för allas väl. Grupplivet, gruppönskan, har blivit individens liv, och de individuella önskingarna är definitivt eliminerade. Därav kan vi se hur långt mystikerna är från förståelse för hierarkiens liv, när de tar frossandet i allsköns "andliga känslor" för verkligt liv. Allt dylikt, som kan kallas förfinad egoism, har längesedan upphört, och aspiranten har ingått i det opersonliga livet.

Lärjungen lär sig iakttaga en gudomlig likgiltighet gentemot andras uppfattning. Däri ligger icke den vanliga likgiltighet som flyr allt otrevligt, är likgiltig för andras lidande, känner sig överlägsen. Tvärtom är den förbunden med insikt om ansvar för allt. Man tar emot allt av värde som erbjuds och är likgiltig för hur det förmedlas, lär vad man kan lära, stöts icke bort

av personlig reaktion. Detta innebär att man gör sig av med fördomar, egna fixa ideer, bundenhet vid ändamålslösa personliga vanor, förstajagets egenheter.

De flesta aspiranter har i regel personlig utveckling såsom eftersträvat mål. Detta behöver icke vara tecken på egocentricitet utan endast önskan att kunna bättre tjäna. Genom att arbeta för andra gör man de erfarenheter som snabbast utvecklar. Personligheten träder då tillbaka inför uppgiften, och jaget förvärvar därmed lättast operpersonlig inställning.

Det är icke jag som skall hjälpa. Det är någon, som behöver hjälp genom mig. Och det är en väsentlig skillnad. Jag är redskapet. Så snart det separativa jaget kommer med, blir allt mer eller mindre förfuskat och blir jaget allt mer märkvärdigt och därmed allt mindre dugligt. Så fin är självbedrägligheten att man kan tycka sig vara märkvärdig genom att få vara redskap. I enheten finns intet separativt jag. Det separativa jaget upphäver enheten, skiljer från enheten.

Esoterikern skiljer mellan två slag av kärlek: Den emotionala attraktionen innehåller ett personligt element – beundran, sentimentalitet, hängivenhet –, som lätt förväxlar person och sak. Den essentiala enhetsviljan verkar operpersonligt magnetisk: väcker förståelse genom dragning till saken. Det är två helt olika slag av energier: förstajagets och andrajagets energier.

Det som kallas gudomlig eller andlig kärlek är exaktare uttryckt essentialmedvetenhet med essentialenergi. Det är en operpersonlig energi. Verklig kärlek eller essentialitet är operpersonlig, saklig, orubblig och främmande för allt slags egoism och sentimentalitet. Just förmågan av operpersonlighet är förutsättning för gemenskap med andras medvetenhet, oberoendet, oberördheten.

Ju mer operpersonligt, fritt från attraherande och repellerande känslor jag iakttar, desto sakligare och alltså riktigare blir min uppfattning, det så kallade sunda förnuftet, desto mer upptäcker jag.

Ju mera kunskap, insikt och förståelse jag av mig själv förvärvar, desto mer kan jag gagna medvetenhetsutvecklingen, desto större utsikt har jag att bli ett operpersonligt redskap för planet-hierarkin.

För att kunna tjäna människorna på rätt sätt måste jag älska dem med den operpersonliga kärlek som utmärker de stora. Förutsättningen för detta är att jag glömmer min personlighet, min märkvärdighet, lever för att tjäna, förvärvar viljan till enhet och offerar mig.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.